Το καρκίνωμα του Ελληνισμού

Γράφει ο **Γιώργος Κοντογιώργης**

> Συντρέχουν οι προϋποθέσεις ώστε ο Ελληνισμός να αφεθεί ελεύθερος να δημιουργήσει το μέλλον του; Το ερώτημα είναι στον πυρήνα της κρίσης που διανύουμε. Το κύριο εμπόδιο είναι οι εσωτερικές συνθήκες και συγκεκριμένα το πολιτικό σύστημα της κομματοκρατίας που με όπλο το δύσμορφο κράτος κατατρώγει από καταβολής του τις σάρκες του Ελληνισμού μέχρι το μεδούλι.

Εάν παρακολουθήσουμε την ιστορική πορεία του νέου Ελληνισμού διαπιστώνουμε ότι υπό καθεστώς εθνικής υποτέλειας κατείχε μια δυσανάλογα μεγαλύτερη θέση στον κόσμο από εκείνη που κατέχει σήμερα. Εάν δεν αποκτήσουμε συνείδηση της αιτίας της ασύμμετρης συρρίκνωσης του Ελληνισμού τους τελευταίους δύο αιώνες, ο κατήφορος που έχει πάρει δεν θα σταματήσει.

Λεηλασία εκ των έσω

Η κρίση της ελληνικής χώρας είναι διαρκής και η παρούσα έξαρσή της έχει αποκλειστικά εσωτερικά αίτια. Η χώρα λεηλατείται από ένα καθεστώς που εδράζεται σε ένα σύστημα αναντίστοιχο, δηλαδή τριτοκοσμικό, σε σχέση με την ανθρωποκεντρική ανάπτυξη της κοινωνίας. Ακριβώς γι' αυτό δεν είναι εφικτή η συνάντηση του πολιτικού προσωπικού με την κοινωνική συλλογικότητα.

Το σύστημα της κομματοκρατίας δεν παράγει δημόσιες πολιτικές, με πρόσημο το κοινό συμφέρον, αλλά καταδολίευση και ιδιοποίηση της ελληνικής κοινωνίας. Αυτό το καθεστώς με τους θεράποντές του, έχει επικαθήσει ως κατακτητής επί της ελληνικής κοινωνίας. Την απομυζά και την οδηγεί από το κακό στο χειρότερο. Και επιπλέον, επιχειρεί ξεδιάντροπα να την ενοχοποιήσει για την καταστροφή της.

Ήδη από την εποχή της Βαυαροκρατίας οικοδομήθηκε μια ρητορική που πρόβαλλε τον «εξευρωπαϊσμό» ως διακύβευμα. Ρητορική, η οποία απέβλεπε να νομιμοποιήσει την ολοκληρωτική οπισθοδρόμηση της ελληνικής κοινωνίας σε μια εποχή που παρουσίαζε αντιστοιχία με εκείνη της Ευρώπης. Ποια ήταν αυτή; Καταφανώς η προσολώνια εποχή.

Ανάκτηση της ιστορίας

Αρκεί να αναφέρω, μεταξύ των πολλών άλλων, την κατάργηση της δημοκρατικής αυτοκυβέρνησης που βίωνε ο Έλληνας, λιγότερο ή περισσότερο, στο πλαίσιο των κοινών, με το επιχείρημα ότι η ελέω θεού απολυταρχία είναι ανώτερη από την δημοκρατία. Το δίλημμα για τον ελληνικό κόσμο σήμερα δεν είναι η επιλογή μεταξύ της Ανατολής και της Δύσης.

Και οι δύο αυτές περιοχές μοιράζονται το ίδιο εξελικτικό στάδιο, που αντιστοιχεί στην εποχή της ανθρωποκεντρικής βρεφικότητας. Το διακύβευμα για τον Ελληνισμό είναι να ανακτήσει την ιστορία του, την οποία του την υπέκλεψαν, ή του την απέκρυψαν. Όχι για να επιστρέψει σ' αυτήν εξ επόψεως κλίμακας, αλλά για να εμπνευσθεί από τα πεπραγμένα της. Για να εναρμονίσει τον βηματισμό του με την πρόοδο, όχι με την απομίμηση της όποιας Ανατολής ή της όποιας Δύσης.

Επομένως, για να συνειδητοποιήσει ο Ελληνισμός ότι η νεοτερικότητα μπορεί να εισήλθε στην φάση της μεγάλης κλίμακας, αλλά βιώνει ανθρωποκεντρικά (ως προς το κοινωνικοοικονομικό και πολιτικό της σύστημα) την βρεφικότητά της. Διαφορετικό είναι το ζήτημα της στρατηγικής επιλογής συμμάχων, στο διακρατικό πεδίο.

Ο Ελληνισμός οφείλει να επιλέξει ως προς αυτό μια καταρχήν σύμπλευση με τη Δύση, ισορροπώντας όμως συγχρόνως με πτυχές των στρατηγικών που διαμορφώνονται ευρύτερα, όταν και όπου το συμφέρον του το επιτάσσει. Δεν πρέπει να αγνοείται, στο πλαίσιο αυτό, ότι οι διακρατικές σχέσεις είναι ψυχρές σχέσεις δύναμης, και μόνο.

19.10.2017

Πηγή: SLpress.GR